

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 129/2022-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom Mgr. Matúšom Mackom, Karpatská 10, Svidník, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 411/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje vyslovenie príkazu okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a zároveň požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 6 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka podala 14. októbra 2015 okresnému súdu proti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 552,65 eur a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o poskytnutí domáceho servisu.

3. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 411/2015-37 z 26. novembra 2015 vyzval strany sporu na vyjadrenie k možnosti rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a zároveň žalovanú vyzval na vyjadrenie k žalobe. Na výzvu žalovaná reagovala podaním stanoviska 29. decembra 2015, v ktorom uviedla, že žalobu považuje za nedôvodnú, a to vzhľadom na uhradenie súm 394,75 eur a 197,59 eur, na podklade čoho došlo k zániku prípadného nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia.

4. Sťažovateľka doručila okresnému súdu 19. februára 2016 späťvzatie žaloby v časti požadujúcej zaplatenie sumy 489,67 eur a navrhla konanie v predmetnej časti zastaviť a zároveň oznámila, že žalovaná zaplatila časť náhrady trov konania v sume 202,24 eur.

5. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 411/2015-46 z 18. marca 2016 konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia v časti požadujúcej sumu 489,67 eur spolu s príslušenstvom zastavil.

6. Dňa 23. marca 2016 bola sťažovateľka vyzvaná na vyjadrenie k stanovisku žalovanej, ktoré bolo okresnému súdu doručené 29. decembra 2015, a označenie dôkazov o úhrade príslušnej sumy vrátane sumy 62,98 eur, ako aj na oznámenie, či trvá na zvyšku žaloby alebo žalobu vo zvyšnej časti berie späť.

7. Dňa 8. septembra 2021 okresný súd sťažovateľku opätovne vyzval na vyjadrenie k tvrdeniam žalovanej o úhrade sumy 62,98 eur, resp. k späťvzatiu žaloby v zostávajúcej časti tak, ako na to bola vyzvaná podaním z 23. marca 2016, a to v lehote 10 dní. Výzva bola sťažovateľke doručená 9. septembra 2021.

8. Okresný súd rozsudkom č. k. 13 C 411/2015-58 z 9. novembra 2021 určil, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. [REDAKOVANÉ] z 30. augusta 2013 uvedená v čl. I v znení „za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odmenu v sume 18 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a v sume 5 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov“ je neprijateľná (výrok I), zmluvná podmienka v zmluve o poskytovaní domáceho servisu k zmluve o úvere č. [REDAKOVANÉ] z 30. augusta 2013 uvedená v článku II bode 2.2 v znení „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej sume 286,65 eur a to v pravidelných 3 mesačných splátkach v sume 95,55 eur.“ je neprijateľná (výrok II). V prevyšujúcej časti okresný súd citovaným rozsudkom žalobu zamietol (výrok III) a náhradu trov konania nepriznal (výrok IV).

9. Zákonný sudca požiadal 15. novembra 2021 o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia a tejto žiadosti bolo vyhovené.

10. Dňa 7. februára 2022 bolo meritórne rozhodnutie doručované stranám sporu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Podstatou argumentácie sťažovateľky je tvrdenie o existencii zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Podstatou a zmyslom podanej žaloby bolo ochrániť majetkové práva sťažovateľky, keďže podľa jej tvrdení sa žalovaná spoločnosť bezdôvodne obohatila na jej úkor, a určiť neprijateľnosť zmluvných podmienok. Sťažovateľka argumentuje, že okresný súd v napadnutom konaní okrem doručenia uznesenia o čiastočnom zastavení konania a výzvy na oznámenie, či sťažovateľka trvá na podanej žalobe, vo veci za viac ako 5 rokov a 8 mesiacov od čiastočného zastavenia konania nevykonal žiaden procesný úkon.

12. Sťažovateľka na výzvu okresného súdu (bod 6 tohto uznesenia) nereagovala, „keďže to nepovažovala za potrebné“, a to vzhľadom na to, že v časti bolo konanie vo veci ňou podanej žaloby zastavené. Rovnako za potrebné s poukazom na rýchlosť a hospodárnosť konania nepovažovala ani predloženie repliky k stanovisku žalovanej, na čo bola rovnako vyzvaná okresným súdom, a to z dôvodu, že dôležité skutkové a právne okolnosti prípadu zahrnula

sťažovateľka do podanej žaloby a tieto mala v úmysle prezentovať, prípadne doplniť súdu prvej inštancie aj na pojednávaní vo veci samej.

13. Z dôvodu nečinnosti súdu prvej inštancie podala sťažovateľka 13. augusta 2021 sťažnosť predsedovi okresného súdu, ktorý listom z 23. septembra 2021 oznámil, že sťažovateľka bola 8. septembra 2021 opätovne vyzvaná na vyjadrenie k tvrdeniam o úhrade, resp. k oznámeniu, či na podanej žalobe trvá. Napriek uvedenému nebolo ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti sťažovateľke doručené žiadne meritórne rozhodnutie ani uskutočnený žiaden procesný úkon.

14. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe všeobecných súdov, sťažovateľka namieta, že problematiku týkajúcu sa rozhodovania o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských sporoch a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok nemožno hodnotiť ako skutkovo, procesne ani právne zložitú. Sťažovateľka svoju žalobu, čo sa týka obsahu, skrz prizmu princípu rýchlosti a hospodárnosti konania koncipovala spôsobom a formou, aby konajúci súd mal k dispozícii všetky relevantné skutočnosti a podklady potrebné na rozhodnutie vo veci a nemusel vo veci viac predkladať žiadne ďalšie podania.

15. Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 6 000 eur sťažovateľka odôvodňuje intenzitou porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorá je daná práve dĺžkou konania, ktoré po skutkovej a právnej stránke nemožno vnímať ako zložitú vec. Nečinnosťou okresného súdu sa míňa spoločenský a individuálny význam určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v rovine spotrebiteľského práva v podobe prevencie proti konkrétnemu porušiteľovi.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. na prejednanie záležitosti v primeranej lehote postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

18. Ústavný súd konštatuje, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadnejších rozdielov, a preto aj vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti rešpektuje judikatúru a vychádza z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno ich namietané porušenie posudzovať v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti spoločne (m. m. IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 276/2020).

19. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu alebo iného štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy preto nestačí, aby súd alebo štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

20. Podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05, II. ÚS 272/06). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 190/2019).

21. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

22. Judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva, aplikujúc kritérium významnosti veci, z pohľadu sťažovateľa diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín v závislosti od potreby rýchlosti rozhodovania. Ide o konania vyžadujúce si a) primeranú rýchlosť, b) osobitnú rýchlosť a c) výnimočnú rýchlosť. V prípade konaní týkajúcich sa rodičovských práv vyžadujú štrasburské orgány ochrany práva od vnútroštátnych súdnych orgánov výnimočnú rýchlosť konania (m. m. IV. ÚS 89/2019). Do kategórie konaní vyžadujúcich si osobitnú rýchlosť možno zaradiť tie, ktoré sa týkajú pracovnoprávných sporov či sporov týkajúcich sa vo všeobecnosti vecí sociálneho zabezpečenia či náhrady škody za ublíženie na zdraví a osobného statusu. Nevynímajúc dôležitosť právnej ochrany spotrebiteľa v konaní pred všeobecnými súdmi a nezotierajúc ani jeho slabšie postavenie vyžadujúce si osobitnú právnu úpravu v prospech spotrebiteľa, ústavný súd konštatuje, že predmet konania v konkrétnych okolnostiach veci (uplatnenie nárokov zo spotrebiteľskej zmluvy) vyžaduje, aby napadnuté konanie bolo vedené s primeranou rýchlosťou.

23. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

24. Berúc do úvahy konkrétne okolnosti prejednávaneho prípadu, ústavný súd konštatuje, že predmet sporu sa nevyznačuje faktickou zložitosťou. Žalobou si sťažovateľka uplatnila nároky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom judikatúra ochrany práv spotrebiteľa, *ergo* určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách je početná a stabilizovaná a *prima facie* neodôvodňuje ani právnu zložitosť sporu.

25. V kontexte druhého kritéria, ktorým je správanie sťažovateľky ako strany v spore, ústavný súd s prihliadnutím na skutočnosti vyplývajúce z časti I tohto uznesenia konštatuje, že na predĺžení napadnutého konania sa značnou mierou podieľala samotná sťažovateľka, a to svojím procesne neaktívnym prístupom k prejednávaniu veci. Z prehľadu procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní totiž vyplýva, že sťažovateľka vedome nereagovala na opakované výzvy okresného súdu na vyjadrenie sa k stanovisku žalovanej a označenie dôkazov či oznámenie o tom, či trvá na prejednaní zvyšku žaloby, a to s prihliadnutím na skutočnosti obsiahnuté vo vyjadrení žalovanej doručenom okresnému súdu dva mesiace po doručení žaloby (29. decembra 2015) o úhrade sťažovateľkou uplatňovaného nároku (body 6 a 7 tohto uznesenia).

26. Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti predostiera argumentáciu o tom, že reakcie na výzvy okresného súdu neboli podľa jej názoru potrebné, a to vzhľadom na zastavenie časti napadnutého konania, ako aj s prihliadnutím na úmysel sťažovateľky doplniť skutkové a právne okolnosti na pojednávaní vo veci samej (bod 12 tohto uznesenia), predmetnú argumentáciu však ústavný súd nemôže akceptovať.

27. Sťažovateľka nielenže nereagovala na výzvy okresného súdu z 23. marca 2016 a 8. septembra 2021, ale rovnako pasívna zostala aj vo vzťahu k prvej výzve okresného súdu na vyjadrenie sa k možnosti rozhodnúť vo veci bez nariadenia pojednávania.

28. Nepochybne povinnosťou akéhokoľvek súdu je postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, konať pritom hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb a predchádzať tak zbytočným priet'ahom (čl. 17 Civilného sporového poriadku). Na druhej strane prirodzenou povinnosťou žalobcu, ktorý sa so svojou vecou obráti na príslušný súd, je vystupovať aktívne minimálne v zmysle zaistenia promptných reakcií (bez ohľadu na ich obsah) na opodstatnené a zákonom podložené výzvy súdu prejednávajúceho jeho vec. Pasívne správanie sťažovateľky ako žalobkyne k výzvam okresného súdu, ktoré v napadnutom konaní boli realizované, preto v konkrétnych okolnostiach veci predĺžilo napadnuté konanie, a tým aj atakovalo podstatu samotnej žaloby, s ktorou sa sťažovateľka obrátila na okresný súd, ktorou bola, ako to sama v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, ochrana majetkových práv (bod 11 tohto uznesenia).

29. Navyše výzvy okresného súdu vykonané po čiastočnom zastavení konania boli zo strany okresného súdu realizované na účely preverenia skutočností majúcich pre sťažovateľkou uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia zásadný význam. Zo samotného rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 411/2015 z 9. novembra 2021 vyplýva, že žalovaná po podaní žaloby zaplatila časť sťažovateľkou požadovanej sumy, pričom napadnuté konanie bolo v relevantnej časti zastavené. Po zastavení časti napadnutého konania sa tak predmetom sporu stala (iba) zostávajúca časť požadovaného bezdôvodného obohatenia, a to v sume 62,98 eur, a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, pričom v súlade s vyjadrením žalovanej bola aj táto zostávajúca časť (v sume 62,98 eur) sťažovateľke uhradená, a to dokonca pred podaním žaloby. Vzhľadom na dôvodnosť záveru o vyčerpaní predmetu napadnutého konania v časti požadovaného bezdôvodného obohatenia bola preto výzva okresného súdu (k tvrdenej úhrade zostávajúcej nepatrnej časti bezdôvodného obohatenia) viac než dôvodná a reakcia sťažovateľky na ňu viac než žiaduca. Sťažovateľka pritom uvedenú výzvu ignorovala. Na podklade uvedených skutočností preto nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľky, že svoju žalobu koncipovala spôsobom, aby vo veci konajúci súd mal všetky relevantné skutočnosti a podklady potrebné na rozhodnutie, t. j. aby nemusela vo veci predkladať žiadne ďalšie podania (bod 14 tohto uznesenia).

30. Na rozhodnutie vo veci ústavnej sťažnosti namietajúcej existenciu zbytočných prietahov má nepochybne vplyv aj predmet sporu, resp. povaha veci a ich význam pre sťažovateľa. Po zastavení časti napadnutého konania sa predmet sporu vo veci žaloby sťažovateľky oklieštil na vyslovenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a nárok na zaplatenie zostávajúcej sumy nepatrnej hodnoty 62,98 eur ako bezdôvodného obohatenia. Nepochybne vyslovenie neprijateľnosti podmienok obsiahnutých v spotrebiteľských zmluvách môže mať zo širšieho hľadiska zachytávajúceho prípadnú prax žalovanej ako dodávateľa vo vzťahu k iným spotrebiteľom svoj (aj) preventívny význam. Pre rozhodnutie vo veci konkrétnej ústavnej sťažnosti namietajúcej existenciu zbytočných prietahov je však rozhodujúci konkrétny význam predmetu sporu pre sťažovateľku a ten bol v súvislosti s požiadavkou vyslovenia neprijateľnosti zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v nadväznosti na požadovanú nepatrnú sumu bezdôvodného obohatenia v zásade symbolický, t. j. bez reálneho dosahu na majetkové postavenie sťažovateľky, ktoré sa samotná sťažovateľka žalobou snažila vo svojej podstate chrániť.

31. Postup okresného súdu bol, berúc do úvahy prehľad procesných úkonov vykonaných v napadnutom konaní, plynulý do momentu rozhodnutia o čiastočnom zastavení napadnutého konania. Ďalší postup okresného súdu síce nemožno vyhodnotiť ako optimálny, no konkrétne okolnosti prejednávanej veci, predovšetkým prihliadajúc na procesnú pasivitu sťažovateľky, ako aj zostávajúci predmet sporu a jeho význam pre samotnú sťažovateľku (bod 30 tohto uznesenia), ako aj skutočnosť, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti (9. novembra 2021), hoci samotné konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené, neumožňujú prijať záver o tom, že v označenom konaní došlo k vzniku zbytočných prietahov. Za existencie už popísaných osobitných skutočností sú argumenty uvádzané v ústavnej sťažnosti nespôsobilé preukázať takú intenzitu porušenia označených práv, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

32. Ústavný súd na základe uvedeného dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi postupom okresného súdu v napadnutom konaní a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

33. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť, rozhodovanie o ďalších nárokoch sťažovateľky uvedených v petite ústavnej sťažnosti stratilo právny význam.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu